Diumenge X (C) de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Lc* 7,11-17): En aquell temps, Jesús se n'anà en un poble anomenat Naïm. L'acompanyaven els seus deixebles i molta gent. Quan s'acostava a l'entrada del poble, duien a enterrar un mort, fill únic d'una dona que era viuda (...). Així que el Senyor la va veure, se'n va compadir i li digué: «No ploris». Després s'acostà al fèretre i el va tocar. Els qui el portaven s'aturaren. Ell digué: «Jove, aixeca't». El mort va incorporar-se i començà a parlar (...).

El dolor en clau de volta cristiana: sofriment amb esperança gran

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)
(Città del Vaticano, Vaticà)

Avui considerem que acceptar l'altre que pateix significa assumir d'alguna forma el seu patiment, de manera que aquest arribi a ser també meu. Però precisament perquè ara s'ha convertit en patiment compartit, en el qual s'esdevé la presència d'un altre, aquest sofriment queda traspassat per la llum de l'amor. La paraula llatina "consolatio", consolació, ho expressa de manera molt bonica, suggerint un "ser-amb" en la soledat, que llavors ja no és soledat.

Déu es va fer home per poder com-patir amb l'home, de manera molt real, en carn i sang. Per això, en cada pena humana hi ha entrat un que comparteix el sofrir i el patir; d'aquí es difon en cada patiment la "con-solatio", el consol de l'amor participat de Déu, i així apareix l'estrella de l'esperança.

—Aquesta capacitat de patir depèn de la grandesa de l'esperança que portem dins. Els sants van poder recórrer el gran camí de ser homes de la mateixa manera que el Crist, perquè estaven replets de la gran esperança.